

FODOR ANDRÁS

Százéves a Collegium

*Haldoklása után, gyászban, nosztalgiákban,
megéltünk vele még kívül-belül,
majdnem félszázadot.*

*Felolvasom a Bruszniai nevére
ajánlott 56-os verset,
koszorúzom a hősök
emlékét kint az útmelletti kertben,
a Professzor volt ablakánál,
ahonnét Május elsején
nyújtottunk neki dalban
cidrusi mentát, kajtai rózsát.*

*Bodnár behív a volt
igazgatói rezidenciára,
Egry Szivárvány című
vitorlása alá.*

*Iszom az eperpálinkát és
csak az jár eszembe,
ez az a hely, hol sorsom Keresztury
Füleppel összemesélte.*

*Járunk az épületben.
Itt lakott Sárosi, Major Jenő,
Gyergyai úr, ott Rusvay, Csongor,
a túlsó folyosón
Colin Mason, Cushing.*

*Megnézzük persze végül
a sarokba fogott
saját szobánkat is.
Szives-zavartan invitál
utódunkként az ott lakó négy
leányzó,
mutatom nekik,
hol volt
asztalom, ágyam...*

És minden elfogadható
 lírai indok nélkül,
 keresem kint az őszikék
 szavától irdalt homály mögött,
 a körtér háztömbjén
 egy neonfóliát,
 a SANGHÁJ-BÁR
 kihült helyét.

Záróvonalak

Most már, hogy folyton
 eszünkbe jut:
 mily fiatalon halt meg!
 Most már, hogy lassan
 kétszerannyit éltünk,
 vigasztalódhatnánk is egy kicsit:
 hogy ő szegény,
 a hívőn kiszolgáltatott,
 a testi-lelki ráeselkedő
 csapdák, elfogató parancsok
 között mi mindentől
 megmenekült.

És az ifjakkal egyszerre kapott
 istencsapást, a szív zivatarát
 hogy lehet belső rokkánás
 nélkül viselni?

Tiszteld

– fordított tízparancs szerint –
 fiadat, lányodat, mert
 a veszett kín szelidítését,
 a csontroppantó terheket,
 fiatal válluk erejével
 csak ők tudják helyetted is
 szenvelgés nélkül hordani.

És a valaha minket
 végsőkig vállalók,
 kik annyi szépet mondtak
 a törhetetlen hűség
 szerelmes kötelmeiről,
 mi történjen velük?
 Harag és fájdalom
 hangsúlya nélkül, úgy
 kell elengedni őket,
 mint gyerekkori álmok
 légballonját,
 a ringlis-kék egekbe.

